

Ο ΘΕΟΣ
ΚΟΝΑΝΟΣ
ΚΑΙ ΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΟΥ
ΤΟ ΛΕΓΟΜΕΝΟ ΚΑΤΑΒΏΙΣΗ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΡΑΜΜΕΝΗ

από το

ΦΩΤΗ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ ::

ἘΚΔΟΤΗΣ Σ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ἈΘῆΝΑ

1943 ἄδημ.

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

Ο ΘΕΟΣ ΚΟΝΑΝΟΣ

Ὑπὸ τὸ κακὸ δαιμόνιο καθότανε σ' ἓνα μοναστήρι λεγόμενο Καταβύθισσι, μέσα στὴν ἔρημο Δραμούγκα. Ἐκεῖ πέρα ἦτανε κ' ἡ Ζυγαριά τῆς Σωτηρίας, μετὴν ὁποία ζυγιάζανε τοὺς προσκυνητὲς κατὰ πόσο ἦτανε ἄξιοι νὰ σωθοῦνε.

Τρέχανε λοιπὸν ἀπὸ κάθε χώρα χιλιάδες προσκυνητὲς νὰ πᾶνε στὸ Μοναστήρι. Περπατούσανε βιαστικά, πεινασμένοι, διψασμένοι, σκελεθρωμένοι, με ποδάρια πληγωμένα. Αὐτὸ τὸ κοπάδι, πρὶν στὴν ἀρχὴ ἦτανε τόσο μεγάλο, μετὸν καιρὸ λιγότευε ἀντὶς νὰ πληθαίνει, ἐπειδὴς αὐτοὶ οἱ χατζήδες δὲν τρώγανε ὀλότελα, μὴν τύχει καὶ παχύνουνε, καὶ πεθαίνανε ἀπὸ τὴν πείνα κι' ἀπὸ τὴν κακοπάθησι τοῦ κορμιοῦ.

Πῶς παίρνει ὁ ἄνεμος τὸν καπνὸ, ἔτσι τρέχανε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μέσα στοὺς κάμπους καὶ στὰ βουνά. Σκύλοι μαλλιαροὶ κι' ἀγριεμένοι γαυγίζανε ἀπὸ πίσω τους.

Περάσανε μιὰ χώρα πρὶν τὴ λένε Φαρμακωμένη, γιὰτὶ δὲν ἔχει τίποτα ἄλλο ἀπὸ πέτρες κατὰξερεις.

Τὸ κρύο τοὺς ἔκαιγε σὰ φωτιά. Σ' αὐτὰ τὰ μέρη, δυὸ ὥρες ἅμα βγεῖ ὁ ἥλιος, ἀρχίζει νὰ φυσᾷ ἕνας ἀγέρας ταντανισμένος, σὰ νὰ βγαίνει μέσα ἀπὸ παγωμένες σπηλιές. Φυσᾷ ἴσαμε τὸ βράδυ, λίγο πρὶν βασιλέψει ὁ ἥλιος. Τὰ βουνὰ καὶ τὰ βράχια φαίνονται σὰν κρούσταλλα, ὁ οὐρανὸς σὰ γυαλί, καὶ θαρρεῖ κανένας πῶς εἶναι κοντά, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ περπατᾷ ἕναν μῆνα γιὰ νὰ τὰ σιμώσει.

Κατὰ τὸ δρόμο ποὺ τραβούσανε, ἅμχ τοὺς χτυποῦσε ὁ ἄνεμος ἀπὸ μπροστά, βασανίζοντανε μὲ τὸ κεφάλι κάτω, ἅμα τοὺς χτυποῦσε ἀπὸ τὰ πλάγια, πηγαίνανε μὲ τὸνα πλευρό, ἅμα τοὺς ἔδερνε ἀπὸ πίσω, τοὺς σβάρνιζε σὰ νᾶτανε ἀγκάθια ἀλαφρώτατα.

Φτάξανε σ' ἕνα μέρος πῶτρεχε ἕνα ποτάμι ἀφρισμένο. Δὲν ἦτανε παγωμένο, γιατί εἶχε ὅλο καταρράχτες σὰ σκαλοπάτια, καὶ τὸ νερὸ ἔπεφτε ἀπὸ τὸν ἕναν στὸν ἄλλο καὶ δὲν πρόφτανε νὰ παγώσει. Ὁ τόπος εἶχε καὶ λίγα ἀγριόδεντρα. Εἶδανε ἕνα μύλο ποὺ βρόνταγε ἡ ρόδα του, μὰ ἦτανε ἔρημος καὶ γύριζε μοναχός του.

Ἄφου περάσανε τὸ ποτάμι, καθίζανε καὶ συλλογιζόντανε ποῖο δρόμο νὰ τραβήξουνε. Τότες ἀκούσανε μιὰ φωνὴ φιλή καὶ παράξενη, πᾶβγαине ἀπὸ τῇ ρόδα τοῦ μύλου, λέγοντάς τους νὰ περάσουνε μέσ' ἀπὸ μιὰ τρύπα τοῦ βουνοῦ.

Ἄφου περπατήσανε κάμποσο, βρήκανε αὐτὴ τὴν

τρύπα, καὶ μπαίνοντας μέσα, πέσανε νὰ κοιμηθοῦνε. Ἀλλὰ δὲν μπορέσανε νὰ κοιμηθοῦνε, γιατί κολλήσανε ἀπάνω τους πληθος βδέλλες, ἀπὸ τίς ὁποῖες ἦτανε γεμάτη κείνη ἡ τρύπα.

Πρὶν ξημερώσει λοιπὸν φύγανε ἀπὸ κεῖ. Ἡ τρύπα τοὺς ἐβγάλε σ' ἓνα μέρος γεμάτο κοφτερές στουρνάρόπετρες καὶ κάμποσοι πεθάνανε, ἀδυνατισμένοι ὀλότελα ἀπὸ τὸ αἷμα ποὺ τοὺς ἤπιανε οἱ βδέλλες.

Σὲ λίγες μέρες καταντήσανε ὀλότελα σκέλεθρα, κατὰ τὸ λόγο ποὺ λέγει ὁ θεὸς Κόνανος «Ἄν θέλεις νὰ μὴν καταποντιστεῖς, πρέπει νὰ ξεραθοῦνε τὰ κρέατα τοῦ κορμιοῦ σου· τὰ κόκκαλά σου νὰ μικρύνουνε καὶ νὰ γίνουνε σὰν ἀλαφρόπετρα».

Ὅλοένα βουνὰ ἀνεβαίνανε, βουνὰ ἀσπλαχνα, καταβόθρες μαῦρες κ' ἔρημες. Μὴδὲ ἀγριοπούλι δὲν εἶδανε.

Φτάσανε σ' ἓνα μέρος ἡμερώτερο λεγόμενο Νάτικον, ποὺ θὰ πεῖ Καλὸς Τόπος. Εἶδανε ἀπὸ μακριὰ κάποιους ἀνθρώπους νὰ περπατᾶνε. Σὰν ἀνεβήκανε στὸ βουνό, εἶδανε ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά κάμποσες καλύβες κ' ἓναν πύργο, μ' ἓνα τέρας καθισμένο στὴν κορφὴ του.

Ἀπὸ κεῖνα τὰ σπίτια ἐβγαίνει μιὰ ψαλμωδία λυπητερή, μὰ δὲ φάνηκε κανένας ἀνθρώπος.

Πέσανε ὕστερα σὲ μιὰ λίμνη μισοπαγωμένη, καὶ γύρω της βοσκούσανε πολλὰ βουβάλια. Πεντέξῃ τσο-

μπάνηδες πήγανε κοντά τους καὶ τοὺς δώσανε παγωμένο κρέας, μὰ δὲν τὸ φάγανε.

Τὴ νύχτα κονέψανε μαζί τους. Τὸ πρῶτ οἱ μισοὶ δὲ σηκωθῆκανε γιατί πεθάνανε τὴ νύχτα.

Ἀπὸ κεῖ περπατήξανε οἱ ἄλλοι ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ κατὰ τὸ βράδυ φτάξανε σὲ μιὰ μεγάλη πολιτεία. Κοιμηθῆκανε σ' ἓνα χωριό καὶ τὸ πρῶτ πήγανε νὰ πάρουνε ἕναν λοξὸ δρόμο, μὰ τοὺς μποδίσανε κάτι παπάδες, πρὶ ἐρχόντανε ἀπὸνα μοναστηρί καὶ τοὺς πήγανε στὴν πολιτεία γιὰ νὰ πάρουνε χῶμα ἀπὸ τὸ μνημόρι κάποιου ἀσκητῆ, ὁ ὁποῖος ἦτανε θαμμένος στὸ κάστρ, νὰ τὸ πίνουνε μὲ τὸ νερὸ νὰ μὴν πεθάνουνε στὸ δρόμο.

Ἀφοῦ πήρανε τὸ χῶμα, ἐπειδὴς νύχτωσε, τοὺς πήγανε σ' ἓνα χάνι νὰ κοιμηθοῦνε. Αὐτὸ τὸ χάνι εἶχε μιὰ κάμαρα ποὺ χωροῦσε ὡς δυὸ χιλιάδες κόσμο. Τὸ πάτωμα ἦτανε σκεπασμένο ἀπὸ φτερά ἀνκατεμένα μὲ ξεροχόρταρα. Πρὶν νυχτώσει καλὰ καλὰ, γέμισε ἀπὸνα πλήθος ἀμέτρητο ἄντρες γυναῖκες καὶ παιδιά. Οἱ πιὸ πολλοὶ ἦτανε ζητιάνοι.

Ἦτανε ξαπλωμένοι ἄλλοι μαζεμένοι, ἄλλοι μοναχοί, καὶ περιμένανε νὰ τοὺς σκεπάζουνε, γιατί κανένας δὲν εἶχε δικό του σκέπασμα. Σ' ἀβολευτήκανε ὅλοι, ἀκούστηκε ἓνα τούμπανο καὶ σὲ λίγο κτεβάζανε ἓνα πάπλωμα, πῶπιανε ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη ὡς τὴν ἄλλη, καὶ σκέπασε ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀνθρώ-

πους. Τούς εἰδοποιούσανε μὲ τὸ τούμπανο γιὰ νάχει
ὁ καθένας τὸ νοῦ του νὰ περάσει τὸ κεφάλι του μέσα
σὲ μιὰ ἀπὸ τίς πολλὲς τρύπες ποῦχε αὐτὸ τὸ πά-
πλωμα. Τὴν ἡμέρα ἦτανε μαζεμένο στὸ ταβάνι καὶ
τὸ κατεβάζανε μ' ἓνα σωρὸ μακαράδες.

Τὸ λοιπόν, ἐκεῖ μέσα κοιμηθήκανε οἱ χατζήδες.
Πρῶτ' πρῶτ' ἐπαιξε πάλι τὸ ταμποῦρλο γιὰ νὰ ξυπνή-
σουνε, κι' ὕστερα ἀνέβηκε σιγὰ σιγὰ κείνο τὸ πά-
πλωμα στὸν ἀγέρα, καὶ τοῦτο μὴν τυχὸν κοιμάται
κανένας, καὶ τὸν σηκώσει κείνη ἡ παράξενη μηχανή,
καὶ τὸν πνίξει.

Κινήτανε δὶχως νὰ χάσομερήσουνε καὶ μπήκανε
ὕστερα ἀπὸ λίγο σ' ἓνα ντερβένι γεμάτο ὄρνια. Ἄμα
βγήκανε σι' ἀνοιχτά, τοὺς πιάσανε κάτι ληστές, μὰ
δὲν τοὺς πειράζανε γιατί δὲν εἶχανε τίποτα ἀπάνω
τους καὶ γιατί ἦτανε ἀγιασμένοι ἀνθρώποι.

Αὐτοὶ οἱ ληστές καθόντανε μέσα σ' ἓνα κἄστρο
ρεπιασμένο, καὶ κεῖ μέσα περάσανε τὴ νύχτα.

Πρὶν νὰ χαράξει σηκωθήκανε καὶ κἄνανε τὴν
προσευχὴ τους, θυμιάσανε καὶ κομματιάσανε τὰ
κορμιά ἐκείνων ποῦχανε πεθάνει τὴ νύχτα, καὶ τὰ
κορμιάτια τὰ βάλανε ἀπάνω στὰ μπεντένια γιὰ νὰ τὰ
φᾶνε τὰ ἀγριοπούλια. Πεντέξῃ ἀπὸ τοὺς ληστές πῆ-
γανε μαζί τους γιὰ νὰ σώσουνε τὴν ψυχὴ τους.

Ὡδοιπορήσανε ὅλη κείνη τὴ μέρα καὶ δὲ σταθί-
κανε πούθεν τὴ νύχτα, γιατί τὸ μέρος ἦτανε κάμ-

πος. Τὸ φεγγάρι καὶ τᾶστρα ἦτανε κόκκινα καὶ φοβερά.

Τὴν αὐγὴ ἄρχισε νὰ φυσᾷ ἓνας ἀγέρας μπουρινιασμένος καὶ παγωμένος. Τὸ κοπάδι σάστισε κ' ἔτρεχε σβαρνίζοντας ἀπάνου σ' ἓναν γλυστερό γκρεμό. Πολλοὶ χαθήκανε. Μὰ κ' οἱ ἄλλοι ἐδὲ θὰ γλυτώνανε, ἂν δὲν τρυπώνανε σὲ κάτι σπηλιὲς ποὺ τοὺς δείξανε οἱ ληστές.

Ὁ ἀγέρας φυσοῦσε τρεῖς ἡμέρες, κ' ὀλοένα δυνάμωνε. Τὴν τετάρτη ἔπαψε μονομιᾶς, κ' ἤβγανε ὄξω, φάγανε κάτι βότανα κ' ὕστερα μισέψανε.

Σὲ δυὸ μέρες εἶδανε ἀπὸ μακριὰ ἓνα μεγάλο μοναστήρι τριγυρισμένο μ' ἓναν ἀψηλὸ μαντρότοιχο, κολλημένο στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ. Τὸ λέγανε Μουλάν, κ' εἶχε πεντέξη χιλιάδες καλόγερους. Ἀπάνου στὰ μπεντένια στεκότανε ὡς χίλια εἰδῶλα σιχαμερά. Ἀπὸξω εἶχε ἓναν ἄλλον μαντρότοιχο χαμηλόν, καὶ κεῖ μέσα ἦτανε χτισμένα ἑταμε διακόσια σπίτια γεμάτα κόκκαλα.

Περάσανε κοντὰ ἀπὸ τὸν τοῖχο κ' εἶδανε κοπάδι ἀπὸ ἀγιοῦπες, ποὺ μαλλώνανε γιὰ τὰ κουφάρια, τὰ ὁποῖα εἶχανε ρίξει οἱ καλόγεροι κομματιασμένα, καὶ σφυρίζανε. Ὅσα ὄρνια ἦτανε χορτᾶτα, καθόντανε κουρνιασμένα καὶ δὲν μπορούσανε νὰ πετάξουνε παρὰ σφυρίζανε. Βρῶμα ἀνυπόφερτη γέμιζε τὸν ἀγέρα.

66'Από τὰ ἀρχαῖα χρόνια γινόντανε αὐτὲς οἱ μαγεῖες κ' εἶχε στοιχειώσῃ ἔλος ὁ τόπος καὶ γέμισε δαιμόνια ἀρσενικά καὶ θηλυκά καὶ κάθε λογῆς τελῶνια, ἀστρομαγικά, νυχτολάλα, γελαζούμενα, δακρυσμένα, κουφά, φαρμακόφιλα, ἐρωτομανικά, φιλόνεικα, βροντερά, καταχθόνια, φιλόχρυσα, πορνικά, σκοτεινά, ὠργισμένα. Ἄλλα φανερωνόντανε τὴν αὐγὴ τὰ λεγόμενα ὀρθρινά, ἄλλα τὸ μεσημέρι τὰ λεγόμενα μεσημβρινά, ἄλλα μεσονυχτικά, ἢ ποταμίσια, ἢ πηγαδίσια, ἢ στὸ βοῦρκο, ἢ στὸν καλαμιῶνα, ἢ στὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου, ἢ στὸ λόγγο, ἢ στὰ χαλάσματα, ἢ στὰ μνήματα τὰ εἰδωλοατρικά. 99

ISBN:978-618-03-3176-9

9 786180 331769

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83176

metaixmio.gr